

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník II. - Číslo 38.

V Žatci dne 26. září 1947

Cena Kčs 2.—.

Nové úkoly - noví lidé

Svaz Čechů z Volyně hned v počátcích své existence byl postaven před veliké a obtížné úkoly, které se podařilo zvládnout úspěšně společným úsilím vedení a důvěrou těch, kteří byli na úspěšném řešení závislí.

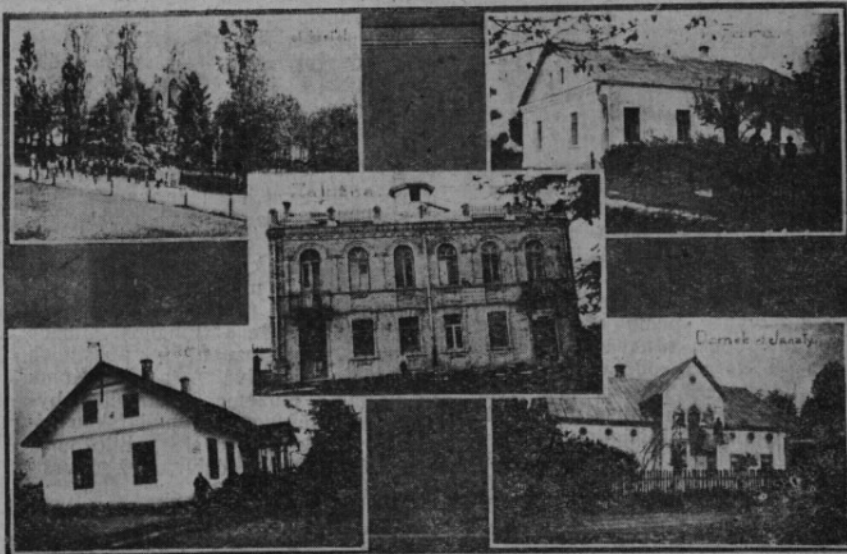
Byly to vesměs problémy největšího významu jako reemigrace a osídlování a řada otázek úzce souvisejících s nimi.

S příchodem všech volyňských Čechů do vlasti a jejich osídlením v celém pohrančí Čech a Moravy vznikly však a stále vznikají otázky další a další, s hlediska všeobecného méně důležité, s hlediska zájmů jednotlivců však neodkladné a často velmi komplikované. Je samozřejmé, že se volyňští Češi při řešení svých osobních záležitostí obrací velmi často právě na Svaz Čechů z Volyně do Žatce, kde se jim vychází do krajních možností vstříc.

Kancelář Svazu je zahrnována bezpočetnými dotazy písemnými, telefonickými, denně přijímá návštěvy mnoha desítek stran - intervenuje v naléhavých případech na příslušných místech, vyřizuje desítky spisů úředních a přitom nespouští se zřetele věci společné, jako dosídlení dosud neosídlených vol. rodin, materiální zabezpečení soc. slabých, otázku urychlené rekompensace za majetek na Volyni, ocenění neoceněného majetku, slevy při úhradě za přidělený majetek, zprostředkování zaopatřovacích platů vdovám po padlých, vydávání nejrůznějších potvrzení a náhradních dokladů a j.

Bylo již mnohokrát konstatováno, že žadateli, který osobně váží cestu na př. z Aše neb z Tachova do Žatce, mohlo být pomoci na místě, kdyby byl správně informován a obrátil se na patřičné místo. Z neznalosti poměrů a možností vznikají mu proto těžké finanční ztráty. Často také žádá někdo o osobní intervenci na místních úřadech, což je ovšem těžko proveditelné vzhledem k malému počtu zaměstnanců Svazu a k nákladům, které by takovým zájezdem do Aše nebo na Moravu vznikly.

Tyto skutečnosti byly důvodem, proč na valné schůzi SCV dne 11. V. t. r. bylo rozhodnuto, aby byly zakládány okresní odbočky, které by převzaly vyřizování drobných záležitostí svých členů a udržovaly stálý styk s ústře-

Několik záběrů z Boratína — malé spořádané vesničky na Volyni:
1. kostel, 2. fara, 3. záložna a družstevní dům, 4. škola, 5. selský domek

Zachovejme klid, jednotu a spolupráci

Arm. gen. Ludvík Svoboda

Žádný voják, a myslím, že ani žádný slušný, poctivý a odpovědný Čechoslovák, neměl a nemá v posledních dnech radost z našeho politického tisku. A myslíme, že z něho nebudou mít radost ani politické strany, jakmile utichne vlna politického rozčilení. Snad potom s rozpakky, ne-li se studem, si přečtou tiskové sloupce útoků, podezřívání a agitace, jimiž se zahrnuje v posledních dnech na předních stranách svého denního tisku.

Je to neuvěřitelné. Zrovna v posledních týdnech jsme slyšeli a četli krásná a závažná slova odpovědných představitelů všech politických stran o nutnosti zachování spolupráce Národní fronty i po příštích volbách. A hle! Stačil jeden jediný sporný návrh ve vládě a jedna prudká diskuse v novinách — a to tam je ovzduší vzájemné důvěry, které je nutným předpokladem každé solidní a trvalé jednoty a spolupráce mezi stranami. Od květnové revoluce až do dnešní-

ho dne slovo „Národní fronta“ znamenalo jednotu a spolupráci celého národa, tedy všech stran. Touží někdo po tom, aby se dosavadní Národní fronta stala skutečnou frontou bojovou, kde bude jeden tlouci do druhého hlava nehlava?

Jsmo proti dělení světa na bloky, ale musíme být také proti dělení národa na bloky. Za nic na světě nesmíme připustit, aby se národ roztoupil na dva tábory proti sobě bojující. To by znamenalo vzájemný boj, cizí intervenci a konec naší svobody a státu. Každý, kdo rozděluje národ, kdo uměle vyvolává neklid a staví jednu část obyvatelstva proti druhé, je škůdcem národa a státu a s republikou to nemyslí dobře. Národní fronta, to znamená společný program a spolupráci nahoře i dole a nikoli boj, nenávisť a nepřátelství. Pravda, každá strana má svůj osobitý program a nikdo nechce, aby všichni o všem smýšleli stejně. Ale jde o to, abychom v hlavních věcech

Nové úkoly - noví lidé

(Pokračování se str. 1.)

dím, které bude řešit otázky zásadního významu.

Organisace okresních odboček byla poněkud zdržena odlišným názorem některých členů ústředního výboru, navale jiné práce a také poměrně malým zájmem volyň. Čechů v těch okresech, kde jsou pro zřízení odbočky předpoklady. Teprve v poslední době si okolnosti takřka samy vynucují rychlé řešení úkolu a na ÚVŠČV došlo přes 10 žádostí o neodkladné založení okresních odboček.

Ústřední výbor rozhodl proto na poslední schůzi 20. IX. 1947, aby bylo k organisaci těchto odboček přikročeno ihned. Z toho důvodu svolává na sobotu 4. října t. r. schůzi všech okresních důvěrníků a předsedů (zástupců) přípravných výborů odboček. Na schůzi bude provedena definitivní úprava stanov a určen jednotlivý postup v této nové akci. Zástupci vol. Čechů z jednotlivých okresů budou také referovat o situaci, přednesou požadavky, stížnosti a návrhy.

Okresní odbočky budou postaveny před nové úkoly. Úkoly dělají lidé. Je proto velmi důležité, jací lidé budou zvoleni, aby tyto úkoly plnili.

Ústřední výbor proto očekává, že této otázce bude věnována zvláštní pozornost a že na zodpovědná místa přijdou lidé, kteří mají k celé věci upřímný vztah, snahu pracovat a pomáhat, kteří mají dost iniciativy, odvahy a elánu. Lidé, kteří těží pouze z minulosti, kteří se bojí nových, lepších cest, kteří nic nedělají aby neudělali chybu, lidé, kteří stálým malicherným kritizováním a vytýkáním cizích chybíček a nedostatků odvracejí pozornost od svých vlastních pokřivených charakterů, kteří nemají odvahy říci pravdu přímo do očí — takoví lidé na tato místa nepatří!

Nové úkoly volají po nových lidech.
Jar. Chudoba.

národa a státu drželi pohromadě a táhli za jeden provaz. A nezapomínejme, že čím složitější a obtížnější bude mezinárodní situace politická, tím silnější a pevnější musí být naše jednota a vnitřní fronta. Myslím, že taktu by měl smýšlet i podle toho také jednati každý poctivý a slušný Čechoslovák, ať patří ke kterékoli straně.

Čím bude obtížnější mezinárodní situace, tím musíme být pevnější a silnější. Nezdá se vám, přátelé, že tato chvíle už přišla? Myslíte, že je moudré a vhodné, abychom neklid, nedůvěru a všeobecnou nejistotu přenášeli z mezinárodního života i na náš život vnitropolitický?

Nejen mezinárodní situace, také naše vnitřní, zejména hospodářská fronta není příliš růžová. Zima je přede dveřmi — a hrozí nám nedostatek uhlí. Značná část armády, místo, aby cvičila a připravovala se na obranu státu, má jít do uhelných dolů. To nemůže uspokojiti nikoho, kdo ví, kolik desítek tisíc neodpovědných a neproduktivních sil je zaměstnáno v úřadech, v různých výborech a komisích, a kolika desetitisícům lenochů a povalečů se až dosud podařilo uniknouti pracovní mobilisaci. Sucho seželo úrodu na našich polích, výživa národa je ohrožena. Finanční situace státních zaměstnanců a pensijních důchodců je hrozná. A tak dál. Komu to neštačí? Můžeme si dovolit, abychom neutřešeno hospodářskou situaci prohloubili krizi politickou a ohrozili dvouletku dřívě, než dovršíla svůj první rok?

Lidé říkají, že pravou příčinou dnešního politického rozčilení jsou blížící se volby. Pokud je nám známo, uplyne volební období parlamentu teprve v květnu příštího roku — tedy až za plných osm měsíců. Dovedly-li politické strany zachovat slušnou spolupráci a přiměřeně před posledními volbami takřka až do posledního dne — proč bychom to

měli dnes dělat jinak? Říkáme si národ Havlíčkův a Masarykův, považujeme se za národ vzdělaný a demokratický, proč tedy pouhá myšlenka na volby naplňuje rozčilením a nepřátelstvím srdce a hlavy těch, kteří mají národ a stát provést šťastně nebezpečnými úskalími dnešní doby? Už T. G. Masaryk říkal, že rozčilení není program. Programem Národní fronty je dvouletka, jednota a spolupráce. Tož k čemu to rozčilení?

Nikoli, a říkáme to upřímně a s pocitem zklamání, armáda nemá radost z toho, co v posledních dnech četla na stranách tisku politických stran. Přesvědčili jsme se, že ještě i dnes je v národě příliš mnoho lidí, raněných stranickou slepotou, kteří kdou zájem strany nad zájem národa a státu. Avšak armáda za nic na světě nedovolí, aby výstřelky stranického boje jakkoli zasáhly její jednotu a jejího ducha! Budeme chránit nadstranickou jednotu armády a nepustíme, aby byla do stranického boje zatažena. To platí zejména také pro ty vojáky, kteří jsou organisováni v politických stranách. Je povinností slušných, státních a odpovědných lidí, a tudíž i politicky organisovaných vojáků, aby ani ve vlastních stranách nekvávali tam, kde ve vyšším, národním a státním zájmu třeba říci rozhodně NE! Neboť sebevědomý, svobodný a politicky vzdělaný člověk nebude ani otrokem politické strany.

Fráze, vzájemná nedůvěra, stranický boj a modlaření stranám nás nezachrání a nespasí. Spasí nás práce, slušnost, poctivost, jednota a svornost. Žádná strana nemá patent na rozum ani na vlastenectví. Ale každá strana může svým dílem přispět k posílení vnitřní fronty důvěry, jednoty a spolupráce.

Říká se, že demokracie je diskuse. T. G. Masaryk řekl, že první podmínkou demokracie je slušnost. To by si měl uvědomit především denní tisk, jehož vliv a podle toho i odpovědnost je velká. Slušný tisk se nesmí nikdy snížiti k tomu, aby zamlčoval pravdu, aby zkrcoval a skresloval skutečnost. Ale cesta, již v posledních dnech nastoupil některý náš tisk, není pravdivá, ani odpovědná.

Kdybychom ve stranických bojích a hádkách pokračovali, Němci by z nás měli velikou radost. A co by nám řekl naši padlí a umučení? Co by vám řekl ten, jehož desáté výročí smrti právě vzpomínáme?

A proto všichni dobří, slušní a rozumní lidé, zachovejte rozvahu, klid, jednotu národa a spolupráci všech stran. A neztrácejte nervy ani draho cenný čas pro volební hlasy, které mají býti sčítány teprve za osm měsíců. Hlavně také proto, že republika i naše děti potřebují našich pevných nervů, jednoty, práce a odpovědnosti, zejména dnes!

Ustavující schůze pravoslavné církve v Zatici. Dne 5. října 1947 o 9. hod. dopoledne koná se v malém sále hotelu „Zlatý anděl“ ustavující schůze pravoslavné církve pro okres žatecký.

Don Suiss připravuje nové pomocné akce

Zámek ve Stekníku nedaleko Zatece je velkým kladištěm této dobročinné organizace, která ve Švýcarsku sebrala více jak 200 milionů franků na pomoc poškozeným touto válkou, t. j. více jak 1 miliard 400 milionů Kčs a která zahajuje nové pomocné dílo pro českou mládež, již bude rozdělena za více jak 2,400.000 Kčs potravin, léků, šatstva atd.

Celou tuto rozsáhlou akci v CSR řídí ředitel Dr. Schürch a vedoucím na Stekníku jest mladý a sympatický sociální pracovník Marcel Plösser z Baselu, který byl vedoucím pomocné akce v polském horním Slezsku a vykonal tam v krajích silně zničených kus poctivé práce, jak o tom svědčí četné dopisy, které jej nyní z Polska docházejí.

V CSR vybavila akce celou řadu nemocnic vzácnými léky, ošatila mnoho potřebných, rozdala podle instrukcí min. zdravotnictví spoustu potravin jak v českých zemích tak i na Slovensku.

V těchto dnech např. přebírá ministr zdravotnictví Dr. Procházka v Praze pojezdovou röntgenovou stanici všestranně vybavenou v ceně 7 milionů Kčs. Nově zřízená lékařská fakulta v Olomouci bude vybavena vědeckými knihami, některé sociální ústavy ve zničeném Slezsku potřebným zařízením, potravinami, oděvy a medikamenty. A tak bychom mohli vypočítavati dlouhou řadu akcí. Také žatecká péče o mládež a Kruh přátel volyňských Čechů podílel se na pomocné akci.

Marcel Plösser, který po Dr. Kneislové vede toto dílo v našem kraji, je opravdovým přítelem našeho národa, ze Švýcarska zná mnoho našich významných krajanů, jeho zprávy o CSR jsou pravdivé a přispívají k vyjasnění pomluv v cizině o nás šířených. Víťame jej srdečně v našem kraji a přejeme mu, aby v této práci nám tak prospěšně našel úplnou spokojenost a radost.
J. Dušek.

Dr Frant. Karas:

President Masaryk a zahraniční krajané

Vzpomínám si, jak jsem si před druhou světovou válkou prohlížel v Národním muzeu zajímavou výstavu, nazvanou „T. G. Masaryk a zahraniční krajané“.

Celý velký musejní sál stávil před očí návštěvníků rozsáhlý dokumentární materiál (korespondenci, telegramy atd.), který v chronologickém sledu dokazoval, jak užival profesor Masaryk v revolučním boji proti Rakousku služeb našich zahraničních krajanů od památného manifestu Českého komitétu zahraničního, vydaného na půdě švýcarské r. 1915, až k památné Washingtonské deklaraci, která byla vydána ve Spojených státech v srpnu 1918. Vidíme, jak mocně prolíná Masarykovu odbojovou činnost krajanů živel ve Švýcarech, ve Francii, Anglii, Rusku, Rumunsku a Spojených státech. A přece je to jen úsek z této činnosti. Je známo, že už dávno před první světovou válkou (r. 1901) navazoval Masaryk styky s našimi krajany v Americe, známe jeho předválečné styky s Čechy v Srbsku a naše generace pamatuje ho jako presidenta svobodného státu, kterého spojují upřímná a srdečná pouta se zahraničními krajany.

President Masaryk se velmi hluboce obíral krajanými otázkami. Nejvíce mu ležela na srdci výchova našich zahraničních dětí — otázka zachování jejich národnosti, jazyka a hlavně českého vzdělání.

„Těším se z dětí, které vidím, a těším se, když vidím, že pamatujete na jejich české vzdělání,“ pravil v říjnu 1923 k zástupcům české kolonie v Londýně.

Totéž by byl mohl říci o četných našich krajanech v Německu, ve Francii, v Jugoslavii a především o celé větvi rakouské a volyňské, které si udržovaly celou síť českých škol. Jakou radost musel mít Masaryk z činnosti České matice školské v Lucku, která vydržovala obětavostí krajanů a jen s malou pomocí staré vlasti 13 škol!

Masaryk chtěl mít „daleko za hranicemi věrné a oddané kolonie, které plní svou povinnost“. Řekl o tom tato slova: „Vynasnažíme se všichni, vy zde i my doma, aby se stalo skutkem, čeho vy jste tolik přáli národu a nám všem, abychom byli ne vzorem — tolik si ani nepřipisujeme —, ale jistě abychom byli mezi prvními.“

Ani v této věci nemluvil president Osvoboditel jen o ideálu, ale namnoze též o skutečnosti. Naše zahraniční větve — zejména na západní polokouli — a jednotlivci po celém světě jsou pracovití, poctiví, solidní a osvětou téměř všude vzorem. Hospodaření volyňských Čechů působilo záslužně na celé okolí. Krajané na jihu naučili bratry Charváty a Srby modernějším methodám při zemědělských pracích. Čeští krejčí ve Vídni a obuvníci nebo kožíšníci v Německu a Rakousku pa-

třili mezi nejlepší odborníky. Chudí hoši, kteří přišli do Spojených států a Kanady, postavili si po letech menší továrničky a nakonec se stali majiteli velkých průmyslových podniků. Zkrátka: velmi často byl český člověk vzorem a nestál-li úplně na vrcholu, tedy aspoň mezi prvními.

T. G. Masaryk dokázal ve Světové revoluci, že naši zahraniční Čechové a Slováci vykonali mnoho pro osvobození staré vlasti za první světové války. Zdůrazňoval však, že se tím jejich práce neskončila — naopak „mnoho mohou vykonat s námi společně i dále.“ Je prý jen třeba, abychom svou spolupráci s nimi dále organizovali. V odpovědi zahraničním Čechoslovákům při VII. sletu všesokolském řekl na společné schůzi, jak se těší, „že z dnešní schůze vyroste program této spolupráce“.

Jakoby byl býval tužil, kolik společného úsilí a krvavého potu spojí nás všechny — národ v domovině i jeho příslušníky v zahraničí. Kulturní a hospodářská pouta, která se za dobrých dob první republiky stále utužovala, byla najednou přetržena a nahradila je pouta krve v letech 1939—1945.

Od smrti Masarykovy uplynulo 10 let a my, domácí i reemigranti z ciziny, vzpomínali jsme vděčně jeho díla. Stále vřídíme před sebou ten vážný, otcovský obličej a slyšíme slova, která pronesl, když skládal svou president-

skou funkcí: „Budu se na Vás dívat, jak to vedete.“ Tato slova jsou dnes zvlášť vážná, neboť mnozí Čechové na Masaryka zapomínají a jeho radami se neřídí. Vynasnažíme se, abychom pracovali vždy tak, že by nám mohl Masaryk vždy říci: „Dobře to vedete, děti.“ Aby to mohl říci také o další generaci volyňských Čechů, o dětech slavných hrdinů ze Svobodovy armády.

Budme na stráž!

Lidové přísloví praví, hodíte-li do stáda hus, ozve se potrefená. Jest třeba jen litovati, že Věrná stráž jest časopisem zájmovým, který musí mít určité ohledy k občanům jiných názorů ideových. Nebudu proto psátí kteří to jsou, ač tito vyčtou z řádků sami, že je to na ně šito.

Celá řada lidí sleduje psaní Věrné stráže proto, že tato jako časopis nezávislý jde správnou cestou a nekřičí se před nikým ani neuhýbá! Mýliti se jest lidské a každý omyl se dá upravití na patřičnou míru. To neznamená krytí nesprávností proto, že se snad někomu nelíbí.

Napsal jsem do Věrné stráže v červenci článek o antifasistech. To byl poprask! Jedni jej kvalifikovali jako fašismus, to byli páni, kteří mají buď manželky nebo nejbližší příbuzenstvo německého původu. Druzí v něm našli kus svého já a troubili na poplach, ba dokonce neopomněli upozorniti ty, jichž se článek mohl týkati. Proto článek vzbudil zájem a splnil svůj úkol stoprocentně.

Na vývěsné tabuli před Věrnou stráží, kde bývá časopis vyvěšen, projevil se stejný zájem, a mnoho těch, kteří mají k věci vztah, slabikovali jej několikrát, jak jsem se přesvědčil, a to

v hodinách, kdy je na náměstí menší frekvence.

Z těchto důvodů jsem se na čas odmlčel, do dnešního dne, kdy jsem zase našel látku, jak poraditi hlavně Volyňským. Vždyť článek „Antifasisté“ nelsledoval jiného cíle! Kolik přechovávačů těch, kteří přešli nezákonně hranice z říše, ba jejich podporovatelů, potrestala v poslední době bezpečnostní komise ONV, jak se každý dočetl v časopisech! Měl jsem tedy pravdu, když jsem upozornil povšechně věci málo znalé volyňské bratrstvo na tuto okolnost.

Dnes chci pohladiti jinou skupinku lidí, kteří chtějí těžiti v neujasněných poměrech. Jeden volyňský bratr, živnostník v Zatci, přišel se stížností a dotazem, že jej vyhledal „pan domácí“ a zajímal se, zaplatil-li již nájemné za provozovnu! „Ano, zaplatil jsem,“ bylo odpovědí, „do spořitelny, jak platím, na účet pozůstalosti,“ neboť jednalo se o restituční majetek! „Kolik jste zaplatil?“ byla další otázka. Odpověď zněla: „1.200 Kčs na ¼ roku, jak zní výměr osidlovacího úřadu, který nájem vyměřil!“ Tu se pan domácí, kterému teprve dům bude patřit, zamyslí a projevil rozhořčení, že obnos nepatří spořitelně, ale jemu, dále že částka

nájemného jest směšná, tolik prý se má platit měsíčně z provozovny a ne čtvrtletně.

Pak si vyžádal výměrový arch, kterým byla činže vyměřena, a že zajede do Teplic na úřadovnu k přezkoušení výměru, se kterým prý nesouhlasí! Chybu udělal bratr, že mu výměr přechoťně vydal, ač nemusel.

Zde jsem právě u jádra věci! Byly doby, kdy páni domácí brali na tu dobu obvyklé nájemné od nájemníků, což jest věci zřejmou, toto střídali na hromádku, a výnos městského domu, ve kterém byly nějaké ty obchodní a živnostenské provozovny, stačil k bezstarostnému povalování nějaký ten měsíc v lázních.

Ty doby však minuly! Dnešní doba nemůže a nebude trpěti vykořisťování jedněch druhými, neboť placení vysokých nájmu, které nenesou úředního schválení, hlavně v pohraničí by zna-

menalo hrob těch, kteří přišli do pohraničí budovat.

Ti, kteří přinesli oběti na zdraví, statcích, nečekali jaké odměny se jim dostane, musí býti po zásluze bráni v ochranu.

Proto každý příslušník naší veliké rodiny platí jedině takové nájemné, které jest podloženo výměrem osidlovacího úřadu! Přeplácením dopouští se nepěkného skutku na svých bližních. Jsou v Zatici také případy bytového útisku. Jeden z pánů domácích pronajal byt v domě na náměstí zahraničnickému vojínu. V bytě bydlela v době „Adolfa Zuřivého“ německá partaj, které na koruně neb nějaké té marce nezáleželo. Z bytu, který lze kvalifikovat nevhodným, protože se nachází ve dvoře, bez možnosti čerpání vzduchu, v zimě pak teče voda ze stěn, platila partaj 500—600 Kčs měsíčně. Osidlovací úřad ohodnotil tento přepych na

Kčs 2.000 ročně. Pan domácí nesouhlasil a dokonce si dovolil předati případ právnímu zástupci k upomínce! Ovšem nepochodil.

Dnes nejsou to jen pánové domácí, kteří zvedají hlavy. Ukazují se jednotlivě i zaměstnavatelé, kteří zaspali nějakou tu desítku let a nepochopili dodnes, že dnešní socialistický společenský řád, který hýbe nejen republikou, ale i světem, nese jiné nazírání na celkové uspořádání lidské společnosti. Prý jsou doby vykořisťovatelů, nesmí býti trpících, každý řádný občan musí býti hodnocen lidsky, to jest důstojně.

Ti, kteří zaspali dobu, přijdou také na své. V dnešních poměrech nějakou dobu budou moci strpčovatí svým bližním, život, ale každá věc má svůj konec, a až přijde konečné vyúčtování, přijdou všichni na své! -ner

Pracující a příslušníci odboje mají přednost. — Práva pensistů zajištěna. Ještě 50.000 neobydlených domků.

Usnesení vlády o přidělování rodinných domků v pohraničí do vlastnictví jejich českých držitelů znamená další upevnění českého živlu v nejexponovanějším kraji republiky. 200.000 domků, které budou přiděleny českým majitelům, znamenají totiž trvalé zainteresování 200.000 českých rodin a je dalším krokem k vyrovnání poměrů v krajích pohraničních a vnitrozemských. Podle dekretu č. 108 porizuje osidlovací úřad a fond národní obnovy rámcové plány pro obce, podle kterých bude přidělování řízení prováděno. Přidělování nebude sice prováděno všude najednou, ale zásady, podle nichž bude postupováno, jsou pro celé pohraničí stejné.

V první etapě budou přidělovány rodinné domky osobám oprávněným, t. j. občanům, kteří užívali domku v době počátku působnosti zákona číslo 31/1947, tedy k 15. dubnu letošního roku. Druhou kategorií oprávněných jsou uchazeči z řad zahraničnických vojáků a příslušníků domácího odboje. Pro obě kategorie je samozřejmě podmínkou čs. státní občanství, slovanská národnost, národní spolehlivost a beztrestnost. Přitom se vyžaduje, aby uchazeči byli ženatí a měli v místě, kde žádají o přiděl rodinného domku, nebo v jeho nejbližším okolí, stále zaměstnání. Podmínkou přidělu je také, aby se žadatel vzdal svého dosavadního bytu, což bude nemalým přínosem v bytové krizi.

200.000 rodinných domků do vlastnictví

V dalších etapách bude vždy škrtná na některá podmínka přidělu. Jde především o přidělování domků do vlastnictví pensistů, kteří sice v pohraničí nepracují, ale mají domek, který jim byl osidlovacím úřadem přikázán. Jejich požadavky budou uspokojeny v druhé etapě přidělového řízení. Protože doposud není obydleno asi 50.000 domků, z nichž asi 25.000 je obyvatelých, budou v dalších etapách přidělovány i osobám, které nespĺňují všechny podmínky přidělení. Jde především o domky v obcích, kde není pracovních příležitostí, a osamělé chaty a domky v horách a pod. Ty budou přidělovány zájemcům, kteří je žádají jen z důvodů rekreačních. Přidělování domků ve vnitrozemí se bude řídit podle stejných směrnic, ale jen pro přednostní uchazeče. Přiděl musí být doporučen MNV a rozhodnut osidlovacím úřadem. Jeho provedení je prací fondu národní obnovy.

Ocenění domků je závislé na oblasti a třídě vybavení. Celé pohraničí je rozděleno na 6 oblastí podle počtu obyvatel od míst nejmenších až po velká města. V těchto oblastech se pohybuje cena mezi 4—27 násobkem hrubého ročního nájemného, které doposud držitelé platí. Cena ve vnitrozemí bude vyšší, od 6—32 násobku ročního nájemného. Podobně jsou rozděleny domky na 6 tříd podle jejich vybavení a odstupňovány cenově. Protože většina domků v pohraničí je v obcích od 6.000 obyvatel, bude cena ponejvíce asi 10 násobkem dosavadního ročního ná-

jemného. Mimo to mohou být poskytnuty různé slevy ze sociálních a jiných důvodů.

Také placení má být provedeno tak, aby bylo únosné i sociálně slabým. Před předáním domků do vlastnictví je nutno zaplatit 10% ceny a výlohy s předáním spojené. Zbytek může být splacen převodem z vázaného účtu kupujícího, jeho manželky a s ním v rodině žijících dětí, až do výše částek, prostých dávek přírůstku na majetku. Na zbytek kupní ceny zprostředkuje FNO úvěr v peněžního ústavu, který musí být umorován v ročních částkách nepatrně vyšších, než je dosavadní nájemné. Úvěr bude hypotéckárně zajištěn. Pokud má zájemce o domek v pohraničí nemovitost ve vnitrozemí, může ji osidlovací úřad a fond národní obnovy převzít a jejich hodnotu odečíst od kupní ceny domku.

Pokud by se stalo, že o stejný domek by se ucházeli dva zájemci, stejně kvalifikovaní, může ONV nabídnouti náhradní přiděl, t. j. buď jiný domek, nebo nemovitost podobnou, po případě ideální část domu velkého, podíl na bytovém družstvu, nebo stavební pozemek. Náhradní přiděl může být ovšem jen v pohraničí. Rychlejší provedení přidělového řízení je plně v moci národních výborů. Provedou-li ONV rychle konfiskaci dosud nekonfiskovaných majetků a stanoví-li MNV stejně rychle nájemné dosavadním držitelům, může být přidělové řízení, které pro mnoho našich hraničářů znamená majetkovou jistotu, provedeno v nejkratší době. IS.

Venouškův

tatínek odešel s jinou

Byl jsem na volynské vesnici. Potkal jsem tam malého 7letého chlapce. Na první pohled jsem poznal, že je to kluk z Volyně. Byl to chlapec opravdu krásný, měl hluboké modré oči a za ruku vedl malou 5letou sestřičku Mařenku. Oblečen byl v kabátek vojenského střihu, který maminka ještě na Volyni ušila. Ochotně mi ukázal, kde bydlí a když

jsm se ho ptal, zda tatínek je doma nebo na poli, smutně mi odpověděl: „tatínek se o nás vůbec nestará a odešel s jinou.“ Bylo mi, jako když mi nohy podrazí. Chlapec se rozvylkal a s ním i jeho sestřička. Přitull se ke mně a prostými slovy mi povídal: „Strejčku, my jsme sirotek se živým tatínkem. Maminka to četla v nějakých novinách, jak tam bylo o té Mařence, co nepoznala tatínka.“ Zachvěl jsem se v hloubi duše, dítěti jsem dal všechny peníze, které jsem měl, abych jej potěšil. Podařilo se mi to jen z části. Před očima vystoupila

mi řada těch nešťastnic, jež denně přicházejí do naší redakce o radu a pomoc.

Slova „odešel s jinou“, pállla jak žhavé uhlí! Vždyť ten chlapec vůbec nemohl ještě rozumět těm slovům a pravil to, tak jistě! „Odešel s jinou!“

Tatínek Venouška zapomněl na slavný den, kdy na Volyni pravoslavný kněz kladl mu v den jeho sňatku na hlavu korunu — symbol tak krásný, jenž značí společné snášení radosti a utrpení. Zapomněl na ta šťastná léta manželství, na narození jeho dětí, na jejich růst, na jejich opuštěnost v době války, na jejich

Vojenští reversní koně budou odvoláni

Velitelství evidence koňstva v Praze sděluje Jednotnému svazu českých zemědělců:

Podle výsledků všech dosavadních svodů vojenských reversních koní bylo zjištěno, že část držitelů vojenských reversních koní zásadně nedbá reversních podmínek, které mimo jiné stanoví, že držitel je povinen propůjčeného voj. rev. koně udržovat v dobrém výživném stavu na svůj náklad. Každé onemocnění či zranění takového koně se musí ihned ohlásit příslušnému VEK. Propůjčování, přemisťování voj. rev. koní bez vědomí VEK jinému držiteli jest naprosto nepřijatelné. Voj. rev. koně (klisny) nesmějí býti bez předchozího

Úvěr pro reemigranty z Volyně a Jugoslaviie

Národní pozemkový fond znovu upozorňuje reemigranty z Volyně a Jugoslaviie osídlené na zemědělském majetku v rámci nové pozemkové reformy, že k provozování hospodářství mohou získati úvěr s jeho zárukou. Úvěru může býti použito nejen k úhradě běžných provozovacích výdajů (jako na osivo, krmivo, hnojiva, drobné hospodářské potřeby), ale též k zakoupení nejnужnějšího živého a mrtvého inventáře, k placení investičního příspěvku strojním družstvům a ke krytí jiných investic (též stavebních), nezbytně nutných k udržení řádného hospodaření.

Reemigrantům z Volyně a Jugoslaviie může tento úvěr býti poskytnut i tehdy, když ještě nemají dekret o vlastnictví půdy. Stačí, předloží-li peněžnímu ústavu, který má úvěr poskytnouti, k tomu účelu vydávané potvrzení příslušné osidlovací komise ministerstva zemědělství.

Osídlenci, kteří dekret již mají, mohou také získati levný, dlouhodobý investiční úvěr na nákup živého a mrtvého inventáře a ke krytí investic.

Žádosti o oba druhy úvěrů se podávají na předepsaných tiskopisech, které lze obdržeti u místních sdružení JSCZ a poboček národního pozemkového fondu nebo u všech ústavů lidového peněžnictví, které úvěry poskytují resp. spravují. Tam lze též získati veškeré podrobnější informace. Žádosti reemigrantů z Volyně a Jugoslaviie vyřizuje národní pozemkový fond přednostně.

bídu a také na jejich nesmírnou a velkou lásku k němu. Než přijela žena za ním, přehl s jinou, zahladiv za sebou všechny stopy. Dva měsíce marně hledá. Tragedie, jakých se v různých obměnách odehrály desítky... Marně hledá... Zkoušíme to proto my a naše Věrná stráž, služebnice dobrého jména volyánského... Ozvi se nám! Neboj se... My víme, že trpíš hroznými výčitkami svědomí... My je nebudeme rozhovívat. Pohládneme Tvé rozpálené čelo, přiložíme obklad na rány, kterých nejsi vinen a které způsobila válka. Ne-

povolení a bez určení hřebce připouštění. (Letošního roku je vůbec zakázáno voj. rev. klisny připouštění.) Povolení vydaná pro připouštění roku 1946 stávají se neplatnými a jest je třeba ihned vrátiti VEK k uložení.

Nedbání těchto ustanovení má za následek okamžité zrušení smluvního poměru (příp. vyměření pokuty podle čl. 7 v reversu) nebo zaplacení způsobené škody a pod.

Vojenská správa naproti tomu nepožaduje žádné poplatky (nájemné) za dočasně zapůjčeného voj. rev. koně, což je jistě zvláště nyní značná úleva a výhoda.

Mimo to voj. správa předala ONV prostřednictvím ministerstva zemědělství značný počet voj. rev. koní, čímž nedostatek tažných sil mohl již býti z velké části nahrazen a nemá tudíž již takových rezerv voj. koní, aby mohla trvale hradit nedostatek tažných sil v zemědělství a živnos-

tech. Voj. správa bude naopak nucena už povolávati voj. rev. koně pro svoje účely. Jest proto neúčelné spoléhati se v této věci jen na voj. rev. koně, nebo dokonce požadovati od voj. správy nové tažné síly. Jen v některých výjimečných případech bylo možno termín odevzdání voj. rev. koně na krátkou dobu prodloužiti, čímž se však podmínky nemění.

Voj. správa bude prostřednictvím VEK již v dohledné době povolávati voj. rev. koně pro své účely. Je proto nutné, aby všichni držitelé voj. rev. koní opatřili si pro případ povolání voj. rev. koní zavčas vlastní potahy, aby chod jejich hospodářství nebyl ohrožen.

Pokud se týče prodeje voj. rev. koní, byli prodáni jen někteří voj. rev. koně, kteří nebyli schopni voj. služby a proto pro voj. správu jako taková jsou nevhodní a také přebyteční.

Důležité upozornění záložníkům

Upozorňujeme všechny, kdož konali po 4. květnu 1945 presenční vojenskou službu nebo ji rovnocennou službu, dále výjimečnou službu vojenskou, nebo cvičení ve zbrani, na vyhlášku ministerstva sociální péče z 20. června 1947, publikovanou v Úředním listě pod č. 681 z 2. července t. r., která obsahuje pokyny osobám, žádajícím o započtení vojenské služby ve veřejnoprávním důchodovém pojištění.

Podle této vyhlášky musí všechny osoby, které nebyly rovnocenně povinně pojištěny nebo jimž nebyla dosud vojenská služba započtena ve státním nebo jiném veřejnoprávním důchodovém pojištění, podati přihlášku o započtení vojenské služby u příslušného nositele důchodového pojištění do 12 měsíců po jejím skončení.

V případech, že nastoupily zaměstnání, zakládající pojistnou povinnost, teprve po skončení vojenské služby, musí podati přihlášku do 12 měsíců ode dne nastoupení do zaměstnání.

Jelikož v mnoha případech lhůta 12 měsíců již prošla, stanovilo ministerstvo sociální péče pro osoby, které se vrátily z vojenské služby před 31. prosincem 1946, lhůtu k podávání přihlášek do 31. prosince 1947, t. j. do konce t. r.

Nová úprava se týká všech pojištěnců, tedy nejen těch, kteří podléhají pensijnímu pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách a u nichž nový způsob odpovídá dřívější praxi, ale i všech ostatních, t. j. pojištěnců, podléhajících dělnickému a hornickému pojištění, kteří až dosud nepodávali přihlášku o započtení vojenské služby do důchodového pojištění ihned po jejím skončení, nýbrž teprve tehdy, když uplatňovali nárok na přiznání důchodu.

Bližší informace a tiskopisy přihlášek dostanete u příslušných nositelů důchodového pojištění: ve vnitrozemí u okresních nemocenských pojišťoven, revírních bratrských pokladen, u Všeobecného pensijního ústavu, nebo náhradních pensijních ústavů, jakož i u nositele pensijního pojištění zaměstnanců soukromých drah, v pohraničí pak u úřadoven sociálního pojištění. Též je nutno vyžádati si již potvrzený tiskopis přihlášky přímo u vojenského útvaru, u něhož žadatel konal vojenskou službu.

Závěrem pak upozorňujeme ještě jednou ty, kdož se vrátili z vojenské služby před 31. XII. 1946, že lhůta k podání přihlášky končí pro ně 31. prosince t. r. (ČTK)

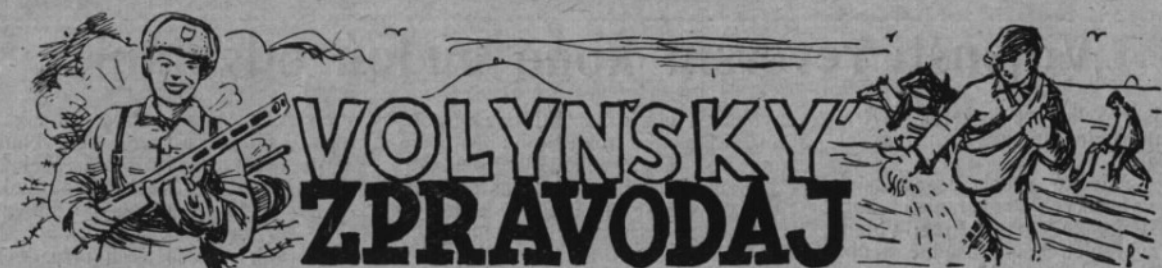
budeme Ti vyčítat, posíláme Tě dobrým slovem a upravíme Ti cestu k návratu u Tvé pravé manželky, matky dětí, Tvé krve i Tvých miláčků! My víme dobře, že ona Ti nekline, jen smutně čeká, až Ty přijdeš. Pak radostně vyskočí, obejmě Tě, stejně jako tenkrát, když jsi jí poprvé políbil ve Vašem sadě za Vaším stavením... Ona Ti již dávno odpustila a i té, která Ti vstoupila v cestu a otrávil život Tvůj a Tvých.

Přijď a vrať se, dožiješ se nového štěstí a radosti. Tvoje děti navěsí se Ti kolem krku a odeženou tu samotou, kterou

nyní prožíváš, když jsi poznal, že ta, ta druhá, která Tě odvedla, odvedla Tě jen z vypočítavosti. Věr tomu, neodkládej tento krok — napiš nám — napiš jí a společně s námi oslavíš návrat na místo, kam patříš.

Tatínku, táto, volá Tě Tvůj Venoušek, Mařenka, Vlastička, Lojzík, Jaroušek a všechny opuštěné děti... Když neslyšíš nás, své věrné přátele, tedy popřej sluchu aspoň své vlastní krvi... Ty nejsi zlý, ty se vrátíš! Rozzářené oči dětí Ti pak poví všechno.

Jindřich Dušek.

Zprávy svazu

Stanovy pro odbočky. Ústřední výbor Svazu Čechů z Volyně vypracoval návrh stanov pro odbočky Svazu. Tyto stanovy byly rozeslány všem přípravným výborům okresních odboček k nahlednutí a příp. podání doplňovacích návrhů. Definitivní úprava stanov bude provedena na schůzi výboru v Zatici 4. října t. r. o 15. hod. v místnostech SCV. Zve me na tuto schůzi všechny okresní důvěrníky, zvláště z okresů, kde hodláte odbočky SCV zakládati.

Dosud neosídlené volyňské Čechy, kterým jsme zaslali dotazník s návrhem na osídlení v určitých okresech, žádáme o neodkladné vrácení tohoto dotazníku.

Neoceněný majetek na Volyni. Kdo nepodal dosud prohlášení o neoceněném majetku na Volyni na tiskopise, který jsme zájemcům rozeslali, necht tak učini nejpozději do 4. X. 1947.

Definitivní státní občanství. Svaz Čechů z Volyně nechal zhotovit tiskopisy žádosti o definitivní čs. státní občanství. Kdo nemá dosud osvědčení o definitivním čs. státním občanství, může oň zažádati naším prostřednictvím. Upozorňujeme všechny reemigranty, že lhůta k podání žádosti končí dnem 28. dubna 1948. Cena tiskopisu 5 Kčs.

Osvědčení o přednostním právu podle zák. č. 255/46 Sb. potřebuje každý příslušník čs. zahr. armády, vdovy, sirotci, pozůstalí po padlých resp. jejich nejbližší příbuzní. Tiskopisy žádosti zašleme na požádání. Cena tiskopisu 10 Kčs.

Potvrzení o osvobození od daní, poplatků a dávek za úřední úkony. Svaz Čechů z Volyně vydává reemigrantům, volyň. Čechům potvrzení, že se na ně vztahují výnosy min. financí č. j. 2347/47-VII/2 ze dne 17. I. 1947 a č. j. 139.083/47-V/5 ze dne 8. VII. 1947 o osvobození od daní (přímé daně na berní roky 1947 a 1948 a daně z obrátu za léta 1946 a 1947), poplatků a dávek za úřední výkony.

Nošení voj. stejnokroje. Přes několikrát upozornění docházejí stále stížnosti, že demobilisovaní zahr. vojáci — vol. Češi — nosí neoprávněně vojenský stejnokroj s distinkcemi, knoflíky s meči, lemováním nárameníků, se stužkami vyznamenání a s vyznamenáními „in natura“. Stávají se dokonce případy, že se nosí vyznamenání „in natura“ na civilním obleku! Upozorňujeme ještě jednou o nejdůležitějších všíchny vol. Čechy — demobilisované zahr. vojáky —, že takové počínání zlehčuje úctu k vojenskému a historickému stejnokroji a je trestné.

Tribuna volyňské mládeže

Zurnalistka Marie Janáková poslala nám dopis s dotazem, zdali by mohla studentskému domovu darovat nějaké knihy. Poděkovali jsme jí za zájem a poprosili o ně a současně o článek pro Věrnou stráž. Asi za týden přišel objemný balík s krásnými knihami a s opravdu milým článkem. Děkujeme sestře Janákové za zájem a její článek uveřejňujeme.

VOLYŇSKÁ MLÁDEŽ!

Jsem ráda, že po době, kdy jsem měla možnost poznati zde v Praze mládež z celého světa, mohu říci několik slov i vám.

Po těžkých a krutých dnech, které s sebou přinášela válka, vrátili jste se v míru se svými rodiči do vlasti, kterou jste doposud neznali. My všichni, kteří jsme s účastí sledovali návrat volyňských Čechů do Československé republiky, těšíme se z toho, že se vám u nás líbí.

Pravda, je zde ještě mnoho těžkostí a různých překážek, které se stavi v cestu, ale jistě postupem času se všechny vyrovnají a pomínou a potom bude všechno v nejlepším pořádku.

V Zatici jste si zatím založili „Soubor volyňské mládeže“ a chystáte se k práci. Nemohlo být lepšího začátku, než že se vaším vedoucím stal baletní mistr a režisér Vladimír Libovický. Jistě ho všichni dobře znáte, ale nevíme jak dalece je vám známa činnost mistra Libovického v cizině, kde skvěle propagoval naše umění a vůbec celou naši věc.

Můžeme být jistě hrdi, že to byl právě volyňský Čech, který vedl v neutrálním Švýcarsku vojenské divadlo pro spojence.

Roku 1939 odjel Vladimír Libovický do Švýcarska a byl angažován v Městském divadle v Curychu. Vlast byla porobena a v Evropě se rozpoutala válka.

V. Libovický ihned navázal styky s představiteli našeho odboje za hranicemi, pomáhal vlastencům, kteří se přihlásili do právě se tvořící čs. armády ve Francii. Ze svého platu podporoval své krajany, kteří po útěku z vlasti se za hranicemi octli bez prostředků, pořádal taneční a divadelní představení, jejichž výtěžek byl vždy věnován ve prospěch zahraničního odboje.

I on se přihlásil do čs. armády, avšak čs. vyslanectví v Paříži ho vy-

zvalo, aby setrval na svém místě, že tak bude moci pomáhat účinněji, protože žil v neutrálním státě. Mohl udržovat spojení s domovem a jeho prostřednictvím byly posílány dopisy a zprávy vojákům v zahraničí.

Zatím přišla do Švýcarska druhá pěší divise internovaných Poláků. Vl. Libovický se okamžitě ujal těchto duševně zdeptaných slovanských bratrů a vyžádal si povolení ke vstupu do internačního tábora. A v této době vzniklo vojenské divadlo, při němž se vojáci nejen pobavili, ale hlavně čerpali z něho novou naději.

Brzo se stal soubor ve Švýcarsku velmi populárním a každý ze slovenského divadla pojmenovaného „Maryna“. Znali jej internovaní Poláci, Rusové, Angličané, Američané, Francouzi, Jugoslávci a samozřejmě také vojáci švýcarští a civilisté.

Již v roce 1941 vzalo pro tuto činnost Německo Vlad. Libovického státní občanství t. zv. Protektorátu a označilo ho švýcarské policií jako nepřítele Říše. Ale on pokračoval ve své práci dále. Absolvoval takto 160 koncertů a představení po celém Švýcarsku, které tak poznalo slovanské tance a kroje a slyšelo slovanské zpěvy. Nemohlo být opravdu lepší propagace.

Mezi těmito zájezdy hostoval Vlad. Libovický v Grand Théâtre v Ženevě v Ravelově baletu „Bolero“, a to s takovým úspěchem, že mu byla nabídnuta smlouva.

Viděla jsem spoustu obrázků z její činnosti ve Švýcarsku. Výtřížky z tisku svědčí o velké oblíbenosti V. Libovického. A že jeho umění bylo po zásluze oceněno, dokazuje, že byl vybrán, aby reprezentoval Švýcarsko se svým uměním na mezinárodních festivalech.

Po nějakém čase byl však přece mistr Libovický povolán do Anglie do armády. A s ní odjel okamžitě na frontu jako radiotelegrafista.

Po skončení války se vrátil se západní armádou do vlasti, kde se setkal se svými příbuznými, vracejícími se s armádou východní.

Jakmile byl demobilisován, vrátil se zase ke svému oblíbenému povolání — divadlu. Měl velmi mnoho možností, ale vybral si právě „Pražské divadlo pro mládež“, kde spolupracoval s Mílou Mellanovou. Později se stal spolupracovníkem Armádního uměleckého souboru, kde slavil obzvláště velké úspěchy.

A nyní se tedy ujímá vedení vašeho souboru. Myslím, že vám mistr Vlad. Libovický velmi důvěřuje, když před lákavými nabídkami švýcarských divadel dal přednost práci s vámi a vy jistě jeho důvěru nezklamete.

Vy všichni, kteří jste již na Volyni se zdarem reprezentovali a vždy hájili dobré jméno Čecha, jak vám správně Vlad. Libovický připomněl, jistě budete v tomto pokračovat i zde, v Československé republice, ve své staré a přece nové vlasti.

A o tom, jak mnoho se dá získat s písní na rtech, s bratrskou a kamarádskou spoluprací, a tom vám jistě poví člověk nejpovolnější, váš nový učitel — Vladimír Libovický.

A já vám mohu jenom přát — mnoho, mnoho zdaru! Marie Janáková.

Tisk o volyňské mládeži. Činnosti volyňské mládeže a jejího vystoupení v Praze všiml si i pražský tisk, který o volyňské mládeži psal s nadšením a pochvalou. Také „Čs. svět“, orgán čes. ústavu zahraničního, povšiml si v č. 21—22 této agilní složky krajanů. Ve čtvrtstránkovém článku přináší dvě fotografie a článek o slavnosti v Jesenici. V druhém článku pod nadsisem „Volyňské mládeži ve Vrtbovské zahradě“ přináší hřejivý referát o návštěvě, která platila ČUZ a předsedovi Svihovskému. Těší nás toto uznání a nezapomeneme toho. Dk.

Kulturní hlídka

Co řeklí v rozhlase o Masarykovi

„Masaryk, nepomíjející vzor vychovatele, není filosofem školské učnosti, ale pravé životní moudrosti. Jeho vychovatelské myšlenky jsou dnes stejně svží jako v době svého vzniku:

— Jací jsou rodiče, jaký mají poměr v sobě úsilím, slušný člověk?

— Vidí-li nesoulad a hádky rodičů, hrubost, neuctu, nepravdivost, jak může z něho být, nepřemůže-li to v sobě úsilím, slušný člověk?

— Z dětské mythologie vyplývá i sklon ke lhaní. Dítě je rozený lhář. Fantasuje, formuje vše podle svých mytických názorů, proto je často přistihneme při domnělé lži. Třeba však rozlišovati lhaní od mystickosti. Aby dítě nepočalo lhát, nutno mu důvěřovat. Náš poměr k dítěti buď naprosto čestný, nesmíme mu lhát. Dětem se však soustavně lže.

— Jestli kážeň, jest otázka jaký trest? Trestem se nevychová a nevychovalo. Vychovati lze jen dobrotou a láskou. Bít dítě znamená bít sebe, kdo toho necítí, nemá práva trestati.

— Nejvíc je třeba, abychom své děti více milovali, ne ústy, ale činy, abychom se o ně víc starali a víc s nimi žili. Nehromadíme pro ně jen peníze. Staráme se o rodinu tak, aby v ní rostli zdraví, slušní, samostatní lidé.

— Člověk zapomeně skoro všechno, čemu se na školách učil, ale vzbuzený zájem trvá, učí pozorovat a všimati si věci.

Josef Vachek:

„Masaryk vychovatel.“

Kdo vydává spisy presidenta Osvoboditele

Nedávno slyšeli jsme časté volání po rychlém vydání spisů presidenta T. G. Masaryka, jehož dílo chce československý lid poznati. Za tím účelem se ustanovila Masarykova společnost. Tato společnost obnovila Ústav T. G. Masaryka, který utrpěl za okupace

nesmírné škody. Vláda naší republiky nahradila tomuto ústavu všechny škody, které utrpěl za německé okupace. Tak bylo umožněno, aby soukromá knihovna presidenta Masaryka a jeho archiv byl vybudován znovu. Odborné vybudování knihovny dalo mnoho práce a velkou námahu. Knihovna presidenta Masaryka má totiž na 150.000 svazků a také archiv je rozsáhlý.

Knihovna presidenta Osvoboditele je umístěna v sídle Ústavu presidenta Masaryka, v Praze XIX, Bučkově ulici. Přípravy k vydání spisů T. G. Masaryka pokročily tak daleko, že bude každý rok, již i letos, vydáno 8—10 svazků souborného vydání a 8 svazků vydání lidového, které bude opatřeno slovníčkem cizích slov a rejstříkem, takže Masaryka bude moci čísti každý, i ten, komu byla dříve nepřístupná odborná terminologie Masarykových spisů.

Ministerstvo informací přidělilo dostatek peněz a legionářské nakladatelské družstvo čes. legionářů Čin, jehož nákladem spisy presidenta Osvoboditele vyjdou, si opatřilo jednu tiskárnu, která se bude věnovat tisku jeho spisů.

A nyní ještě o jejich prodejní ceně. Slyšeli jsme již několikrát, že česká kniha není laciná. Spisy Masarykovy, zvláště ty, jež vyjdou v lidovém vydání, budou velmi laciné. Záleží také na naší čtenářské obci, která svým zájmem rozhodne o nákladu, neboť i zde platí zásada, čím větší náklad, tím lacinější cena.

A nakonec, třebaže vánoce jsou ještě daleko: jaký spis budeme moci svým nejbližším darovat pod stromeček? Buď některý svazek o 500 stranách souborného vydání (do konce letošního roku vyjdou: Otázka sociální, Jan Hus, Česká otázka a Nynější krize, Karel Havlíček, Konkrétní logiky, Moderní člověk a náboženství, Nová Evropa a Sebevražda), nebo chcete snad svým nejbližším posloužit jedním svazkem ze serie drobných spisů, kde vyjdou tyto svazky: O alkoholismu, O studiu děl básnických, Rukověť sociologie, O ženě, Politika vědou a uměním, Student a politika a spisek V boji o náboženství. IS.

K osmdesátinám velkého, skromného básníka.

V těchto dnech, kdy oslavujeme osmdesátku básníka Petra Bezruče, prolitujeme mnohý z nás v duchu Slezských písněmi. V této nepatrné, obsahově neocenitelné sbírce čteme o utrpení Slezanů. Prostými, přesvědčivými slovy poznáváme tvrdého průkopníka v boji o slezský život. Jeho verše, tlumočící tak živelně národnostní a sociální útlak slezského lidu, proniklé úzkostí zániku, jsou psány krví srdce Bezručova a proto se trvale vrývají do duše. Cítíme z nich šum Beskyd, slyšíme ohlas kladiv Vitkovic a Frýdlantu, ovane nás těžký dech těch sedmdesátí tisíc, jsme vděční, vděční velikému skromnému básníku, že vzbouřil české svědomí a nedopustil, aby se ještě někdy Slezané ptali: Když nás zbylo sedmdesát tisíců, jen sedmdesát: Smíme žít? IS.

In memoriam

Vzpomínáme. Dne 18. září 1947 byly tomu 3 leta co padl můj syn Alexandr Chocholouš z Buršovky, nar. r. 1905. Necht' je mu země pod Duklou lehká a láska k vlasti, pro kterou padl, ať jej stále hřeje a Pán ať mu dá lehké odpočinutí a nám všem radostné shledání s ním. Matka.

Různé zprávy

Vzorná péče MNV o učitele. V těchto dnech, byl ze Žatce přeložen do Ústí nad Labem jeden učitel. K svému nemalému a příjemnému překvapení zjistil, že má zajištěný a připravený komfortní byt, o nějž již sice byly podány desítky žádostí, který však zůstal téměř 3/4 roku zachován pro učitele. A všichni zájemci po vysvětlení tento fakt přijali jako věc samozřejmou. S trpkostí vzpomněl, jak je tomu v Žatci a i v jiných místech našeho okresu s byty pro učitele. Jak dlouho mnohde učitel nebydlí? A jak je často obtížné uhájit i zákonnou zásadu, že po učitelích musí dostat jeho byt opět jen učitel. U nás se lidé o učitele také „starají“, jiným však způsobem. Kde je chyba?

Dostaneme pochvalný diplom. Místní rada osvětová pořádala v Masarykovém týdnu soutěž v úpravě výkladních skříní. Porota vedená akademickým sochařem Radou zařadila naši ze 100 výkladních skříní mezi prvních šest. Věrná stráž raduje se z tohoto uznání, které patří v prvé řadě J. Duškovi a Vlad. Libovickému, kteří výkladní skříně upravili.

Volýňské krajany prosíme. Ty, kteří zapůjčili fotografie na výstavu v Podbořanech br. Foitíkovi a které pak byly použity na výstavě „Volyňští v odboji a budování“ v Žatci, prosíme, aby tyto laskavě darovali neb zapůjčili tvořícímu se volyňskému muzeu při Svazu Čechů z Volyně v Žatci. Prosíme, aby tak v zájmu zpracování historie Volyně učinili všichni.

Slezsko nám píše. Miloslav Kubín poslal nám milý dopis z Hrozové, p. Rudoltice ve Slezsku, ve kterém se přihlašuje za odběratele V. S. „...Dovzvěděl jsem se, že vycházejí v Žatci noviny pro volyňské Čechy, že to jsou noviny zajímavé zvláště pro nás a že obsahují výnosy nás se týkající a zprávy o volyňských krajanech ve vlasti i v cizině. Tak jsem se rozhodl je odebírat...“ Pisateli děkujeme a krajany ve Slezsku prosíme, aby nám psali.

68letý zborovský voják, volyňský Čech, který měl doma 12 hektarů půdy, se vrátil do Čech. Nechtěl už veliké hospodářství, byl by na ně nestačil silami. Ale toužil po domku s jedním hektarem půdy, aby na něm pracoval a v klidu dožil svůj život. Zatím, aby se uživil, dělal v 68 letech na pile jako nádeník. Je přirozené, že těžká práce zdolala staré tělo. A tak po 3 měsících práce na pile se octl v šumperské nemocnici. Kus sociální otázky, který volá po řešení o k a m ž i t ě m a d o b ř ě m .

Malý OZNAMOVATEL

V okrese Žlutice se uvolnilo několik velmi dobrých zemědělských usedlostí, které jsou okamžitě k dispozici. Zájemci z řad dosud neosídlených vol. Čechů nechtě se přihlásit na osídlovací komisi ministerstva zemědělství ve Žluticích.

Překlady z polštiny a srbocharvatštiny do češtiny a naopak v nejkratší době vám vyhotoví, úředně ověří a poštou doporučeně zašle Irena Ryšánková, přís. soudní tlumočnice, Praha I, Bílkova 10.

Prodá se nákladní auto po generální opravě značky „Skoda“. Informace značka „Žatec“, administrace t. l.

Hledáme

Emil Dus, Soběchleby 17, p. Blšany, hledá Františka Kozáka z Teremna, který opatruje sirotka po padlém Václavu Dusovi z Teremna.

Antonín Hlavatý, Calle - Benito Rigue No 1118, Ap. 2 Montevideo - R. O. del Uruguay, hledá Václava Hlavatého, Josefa a Vládu Kopřivu. Kdo by o nich věděl, nechtě to oznámit na uvedenou adresu.

Valenta Podobanský nechtě oznámit svou adresu Svazu Čechů z Volyně v Žatci. Hlená jej jeho sestra L. Stachniková.

Cilja Kubincová, která bydlela v Novoselicích č. 77 okr. Tačovo, nechtě oznámit nynější místo pobytu na adresu Svazu Čechů z Volyně v Žatci a MNO - Kleg.

Hledáme Josefa Maška, invalidu, který prošel shromažďovacím střediskem v Třemošné. Jmenovaný nechtě ihned oznámit své místo pobytu Svazu Čechů z Volyně. Jedná se o invalidní rentu.

Poděkování. Svaz Čechů z Volyně děkuje panu Víkovi z Čiňova za darování 20 kg mouky pro učitelský kurs v Žatci.

Krajanům z Volyně věrně slouží

Okresní záložna hospodářská v Žatci

Volyňští krajané!

Zima se blíží, opatřte si včas kamna, sporáky, kouřové roury, patentní kolena, zimní podkování atd.

Pro Vaše děti máme připraveny brusle, sánky, lyže a na vánoční stromek laciné a přitom krásné ozdoby.

Hanuš Neumann

železářství

ŽATEC, nám. dr. Edv. Beneše
vedle „Věrné stráž“ - Telefon 357-655

NEJLEPŠÍ NÁKUPNÍ PRAMEN HRAČEK

Marie Pavlátková, Žatec

NÁMĚSTÍ DR. EDVARDA BENEŠE Č. 159/33

Obstarejte svůj vánoční nákup!

Veškeré stavební práce, plány, rozpočty a odhady provádí stavitel

VILÉM FUCHS

národní správce JAROSLAV BUBNÍK

ŽATEC, OBLOUKOVÁ UL. 18
TELEFON 334

Volyňský krejčovský mistr otevřel nový závod

ANTONÍN KRÍŽEK

ŽATEC, Šafaříkova 1286 - proti Svazu Čechů z Volyně
Pánům šije nové a opravuje staré

Hledáme dobrého mlynáře, volyňského Čecha s menší rodnou do obchodně námezdního mlýna.

Mlýn Ing. JAROSLAVA KOZÁKA, Oráčov,
p. v místě, okres Podbořany

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Odpovědný správce Jaroslav Chudoba. Redakce a administrace: Žatec, nám. Dra E. Beneše 155, telefon 550. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon čís. 374. — Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, čj. 1A-Gre-2372-OB. Dohledací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1947 je 120 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Žatec.